

Fem onsdage hen over sommeren kunne man på DR følge med i hverdagen på Ortopædkirurgisk afdeling på Odense Universitetshospital, Svendborg i serien "Læger for livet". Her fortæller to af seriens hovedpersoner, Lene Dahl og Tine Dimon, om oplevelsen med at blive tæt fulgt i sit arbejde af et kamera.

Tekst: THOMAS LAURSEN ■ Foto: JONAS AHLSTRØM

Lægestuderende Lene Dahl var end ikke begyndt på Ortopædkirurgisk afdeling på sygehuset i Svendborg, da hun blev ringet op af sin kommende ledende overlæge og stillet over for et svært valg.

"Han fortalte mig, at DR gerne ville lave en serie om de forskellige studier af lægeuddannelsen, og at de ville følge mig med et kamera på arbejdet, hvis jeg sagde ja. Men også at de ville filme hos mig privat for at vise personen bag," husker Lene, der efter lidt betænkningstid valgte at sige ja.

"Det betød meget, at min ledende overlæge havde sagt god for projektet. Jeg havde stor tillid til hans vurdering og hans omsorg for sine ansatte."

For Tine Dimon, 41, begyndte historien noget anderledes. Hun blev en dag spurgt, om hun havde noget imod at få DR-tilrettelæggeren Charlotte Fich med i hælene på sin arbejdsdag.

"Jeg fik at vide, at Charlotte Fich var på jagt efter en idé til en ny dokumentarserie. Men at jeg rent faktisk blev "castet" den dag, anede jeg intet om," siger Tine og griner.

Hun fandt idéen interessant men var især forbeholden over for, at der også skulle filmes i privaten. Ligeledes var hun bekymret for, at den færdige serie udelukkende ville fokusere på de følelsesladede eller negative scener.

"Jeg ville gerne være med til at give en sober fremstilling af vores arbejdsplads og det at være under uddannelse til speciallæge. Derfor sagde jeg ja. Omkring det private lavede jeg løbende aftaler med dem og følte også, jeg kunne sige fra, når jeg ikke syntes, det var passende. Eksempelvis ville de gerne filme afskeden, da

LÆGER for livet

min mand skulle ud at rejse, men det sagde jeg nej til. Det var for privat, syntes jeg.”

Blind for kameraet

Man skulle måske tro, at det var svært at koncentrere sig om sit arbejde, når man har en fotograf med et kamera efter sig. Men både Lene og Tine glemte det allerede i løbet af den første dag.

”Første dag med kamera var også min første arbejdsdag. Så jeg anede ikke, hvor jeg skulle møde eller klæde om, og så skal du forestille dig at have et kamera helt heroppe,” siger Lene og tager hånden helt op foran ansigtet.

”Jeg tror, det var svært for nogle af mine kolleger at skulle forholde sig til både mig som nyt ansigt og så et kamera. De havde jo ikke sagt ja til at blive filmet, men selv glemte jeg kameraet efter nogle timer.”

Tine istemmer:

”Der skete simpelthen så meget på arbejdet den første kameradag, at jeg glemte alt om det efter fem minutter. Men nu havde jeg selvfølgelig også vænnet mig til kameraet under en hel dag, da jeg blev ”castet”. Både journalisten og fotografen var utroligt søde, så det føltes egentlig som at have nogle gode venner med på job,” siger Tine.

Første afsnit fik de tre hovedpersoner at se, inden det blev vist på tv. Foruden Lene og Tine var den tredje medvirkende overlæge Ashan A-Maleh. Og begge kvinder var godt tilfredse med det billede, der blev vist af dem.

”Jeg tænkte meget over, hvordan jeg formulerede mig, så jeg kunne stå inde for det efterfølgende. Især havde jeg en stor bekymring for at lave fejl, som kunne

være pinlige. Men omvendt var der jo ingen forventninger til, at jeg som studerende skulle kunne alting,” siger Lene, der oplevede, at det af og til faktisk var en fordel at have journalist og kamera på slæb.

”De stillede jo hele tiden direkte spørgsmål til, hvorfor jeg gjorde forskellige ting, så jeg automatisk kom til at reflektere over mine handlinger.”

”Det betød meget, at min ledende overlæge havde sagt god for projektet.”

41-årige Tine husker dog, at det var med en vis bæveren, hun tændte for fjernsynet om onsdagen.

”De situationer, hvor jeg var virkelig presset, så heldigvis ikke så grimme ud på tv, som jeg måske havde følt dem. Det kan da godt være, at der røg en finke af panden, men man skal kæmpe for at komme frem som speciallæge, og det er jo en vigtig at vise den del af virkeligheden også.”

Måske genudsendelse

Lene Dahl synes alt i alt, de fem programmer har givet et retvisende billede

hende selv, det at være derende, og hvordan dagen på afdelingen ud. Og hun har bestemt fortrudt, hun sagde ja til at medvirke. Godt nok har flere genkendt hende på gaden i hjembyen, men ellers har hverdagen ikke forandret sig meget. Om hun kunne finde på at stille op til et lignende program?:

”Som jeg har oplevet det denne gang, vil jeg ikke afslå det på forhånd. Det kommer selvfølgelig an på sammenhængen og de personer, der er med. Jeg savner absolut ikke kameraet, men min oplevelse i serien og på afdelingen har givet mig en bedre fornemmelse af, hvordan jeg vil være som læge på det menneskelige plan. Hvilket speciale jeg ender med, har jeg ikke taget stilling til endnu,” siger Lene.

Tine Dimon er ikke så afklaret:

”Jeg ved ikke, om jeg ville gøre det igen. Når man serverer sig selv, åbner man også op for kritik af en selv som fagperson forstået på den måde, at alle pludselig kan have en mening om, hvordan du har udført en operation,” siger hun og kommer i tanke om en sjov episode som følge af serien:

”En patient sagde til en af vores lægesekretærer, at hun ikke ville opereres af mig, fordi jeg ikke var så rutineret. Men lægesekretæren sagde, at jeg havde opereret mange hundrede gange siden tv-udsendelserne. Og da damen kom for at blive opereret, gav hun mig et kys på kinden og sagde: ”Uha, skal jeg opereres af selve filmstjernen!”” ■